

kalder Kvindesagen, var nu en Gang oppe, og det var Lovens Opgave at lede den ind i det rette Spor.

Oct. Hansen gjorde opmærksom paa, at det var en Misforstaaelse, at Lovforslaget ogsaa omfattede de gifte Kvinder, som svarede Skat. Det gjorde det ikke. Det hed udtrykkeligt, at Valgret og Valgbarhed tilkom Kvinderne, for saa vidt som de, bortset fra deres Køn, *iøvrigt opfyldte Lovgivningens Betingelser for kommunal Valgret og Valgbarhed*. Men en af Betingelserne derfor var *Fuldmyndighed*, og den gifte Kvinde er ikke myndig. At Forslaget var gaaet lydløst gennem Folketinget, laa i, at det drejede sig om et uddebatteret Spørgsmaal. Det var ikke Vennerne, men Modstanderne af Sagen, der burde komme med Grunde. »Men,« fortsatte Taleren, »der er ikke én Grund, man kan tage i sin Mund som virkelig er værd at tage i Munden. Det er en Sag, hvor man, som det saa ofte sker, handler efter Følelser og Sympatier. Er man meget konservativ anlagt, har man imod, at Kvinden skal have samme Ret som Manden med Hensyn til kommunal Valgret, og saa stemmer man imod det, men man holder ikke af at komme med sine Grunde.«

Det var uklogt af Landstinget at afvise de store Spørgsmaal, som virkelig bevæger Verden; til dem kunde ogsaa Kvindespørgsmaalet regnes. Og Taleren sluttede:

»Jeg tillader mig altsaa at advare dette Ting fra at gaa videre paa en saadan politisk Bane. Jeg tror ikke, at de Medlemmer, der stemmer for en Dagsorden som denne, vil styrke dette Tings moralske Berettigelse og Stilling i Nationens Bevidsthed. Jeg tror, at man efterhaanden kommer til det Punkt at betragte Landstinget som en Hemske for alt Fremskridt, som ikke værende et konservativt Ting, men tværtimod et Ting, der ved en saadan Politik bevirker, at den rolige, konservative Fremskridten bliver udelukket i dette Land.«

J. Pedersen vilde stemme mod Dagsordenen, skønt han betragtede Forslaget som et Agitationsforslag. Folketinget burde have begrænset, ikke udvidet sit Forslag fra 87—88, hvis det havde ment, at Forslaget skulde gaa igennem. Der var Krav i Retning af udvidet Myndighed for Kvinder, som Landstinget vel nok kunde gaa med til. I alt Fald burde det have behandlet Sagen.

P. G. C. Jensen tiltraadte J. Pedersens Betegnelse af Forslaget som et Agitationsforslag, og saadan vilde Landstinget ikke være med til. Saavel han som *Indenrigsministeren* (Ingerslev) slog fast, at Lovforslaget ikke kunde komme til at gælde gifte Kvinder. Hvis Tingene var enige om at gennemføre en Lov om kommunale Rettigheder for Kvinder lig den paa Island, vilde Regeringen kunne tiltræde den. Men selv nærede den ikke noget Ønske i saa Henseende.

Dagsordenen vedtoges med 25 Stemmer mod 12.